

РЕШЕНИЕ

№ 725

гр. София, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 116-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПАВЕЛ Г. ПАНОВ

при участието на секретаря ВИОЛЕТА К. ДИНОВА
като разгледа докладваното от ПАВЕЛ Г. ПАНОВ Административно
наказателно дело № 20231110216528 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Столичен автотранспорт“ ЕАД с ЕИК 121683408 срещу Наказателно постановление /НП/ № 22-2300412 от 26.10.2023г г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) - София, с което на жалбоподателя „Столичен автотранспорт“ ЕАД с ЕИК 121683408 на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса за труда /КТ/ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Жалбоподателят счита, че не са налице процесуалните и материалните предпоставки за налагане на административно наказание с мотиви, че не е посочено мястото на нарушението. Сочи, че неправилно е приложен материалният закон, доколкото чл.153, ал.2 от КТ е неприложим според жалбоподателя в конкретния случай, тъй като следва да се съобрази чл.7 от НАРЕДБА № Н-3 от 7.04.2009 г. за необходимите мерки за изпълнението и прилагането на Регламент (ЕС) № 165/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 4 февруари 2014 г. относно тахографите в автомобилния транспорт, за отмяна на Регламент (ЕИО) № 3821/85 на Съвета относно контролните уреди за регистриране на данните за движението при автомобилен транспорт и за изменение на Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт и за необходимите мерки за изпълнението и прилагането на Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г. за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт, за изменение на Регламенти (ЕИО) № 3821/85 и (ЕО) № 2135/98 на Съвета и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 3820/85 на Съвета (НАРЕДБАТА), към която препраща Закона за автомобилните превози, а жалбоподателят е превозвач и извършва обществен превоз на пътници. Сочи, че контрол следва да осъществява не ДИТ-София, а Изпълнителна агенция автомобилна администрация, а административнонаказващият орган не е упълномощен. Моли за отмяна на НП, претендира разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя – адв. Г., поддържа жалбата по изложените в нея доводи, намира, че нарушението е маловажно. Претендира разноски.

Въззиваемата страна в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Т., който пледира отхвърляне на жалбата и потвърждаване на НП като издадено при спазване на разпоредбите на закона. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На жалбоподателя „СТОЛИЧЕН АВТОТРАНСПОРТ“ ЕАД, в качеството му на работодател след извършена проверка било дадено задължително предписание, дадено му на основание чл.404, ал.1, т.1 от Кодекса на труда, с протокол за извършена проверка от 17.02.2023 г., под №3, а именно: „Работодателят да осигурява на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ в поделение „Автобусен транспорт - 1 Земляне“ непрекъсната седмична почивка, която не може да бъде по-малко от 36 часа при условията на сумирано изчисляване на работно време, съгласно разпоредбата на чл.153, ал.2 от Кодекса на труда“. Предписанието било с преустановителен характер и същото следвало да бъде изпълнявано от следващия ден 18.02.2023 г. Предписанието не било обжалвано и влязло в сила. Представител на жалбоподателя бил запознат с протокола, обективиращ предписанието.

В периода от 08.09.2023г. до 20.09.2023г. при извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство от „СТОЛИЧЕН АВТОТРАНСПОРТ“ ЕАД, ЕИК: 121683408, със седалище и адрес на управление: гр. София, ПК: 1612, „Житница“ No 21, било констатирано, че „СТОЛИЧЕН АВТОТРАНСПОРТ“ ЕАД, в качеството си на работодател, не е изпълнил принудителна административна мярка, приложена от орган по спазване на трудовото законодателство - предписание под №3, дадено му на основание чл.404, ал.1, т.1 от Кодекса на труда, с протокол за извършена проверка от 17.02.2023 г., а именно: „Работодателят да осигурява на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ в поделение „Автобусен транспорт - 1 Земляне“ непрекъсната седмична почивка, която не може да бъде по-малко от 36 часа при условията на сумирано изчисляване на работно време, съгласно разпоредбата на чл.153, ал.2 от Кодекса на труда“.

От представен на проверяващите „работен дневник“ за месец юни 2023 г. на С.Г.Х., със сл. №***, работещ на длъжност „шофьор на автобус“ в поделение „Автобусен транспорт - 1 Земляне“ се установило, че за периода от 05.06.2023 г. до 12.06.2023 г., включително, на същия не е осигурена непрекъсната седмична почивка не по-малко от 36 часа. Според наличния по делото график се установява, че на 10.06.2023 г. лицето е отработило работна смяна в периода от 15:17 ч. до 23:27 ч., а на 12.06.2023 г. е застъпил на работа в 07:07 ч. В тази връзка „СТОЛИЧЕН АВТОТРАНСПОРТ“ ЕАД, в качеството си на работодател не осигурил на С.Г.Х., със сл. №***, работещ на длъжност „шофьор на автобус“ в поделение „Автобусен транспорт - 1 Земляне“ непрекъсната седмична почивка в размер на едва 31,40 часа, а не поне 36 часа.

На 20.09.2023г. свидетелят Н. Д. Г. на длъжност главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ - София, след извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство, съставила срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ в присъствие на двама свидетели по чл. 40, ал. 3 ЗАНН. Представител на жалбоподателя подписал съставения против него АУАН без възражения. Такива били изложени в тридневния срок по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. В АУАН било посочено, че нарушението е извършено на 12.06.2023 г. (деня, в който не е осигурена непрекъсната седмична почивка не по-малко от 36 часа) в Поделение „Автобусен транспорт - 1 Земляне“ към „СТОЛИЧЕН АВТОТРАНСПОРТ“ ЕАД и е констатирано на 20.09.2023г. в Дирекция „Инспекция по труда“ – София.

Въз основа на АУАН на било издадено и Наказателно постановление /НП/ № 22-2300412 от 26.10.2023г г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) - София, с което на жалбоподателя „Столичен автотранспорт“ ЕАД с ЕИК 121683408 на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса за труда /КТ/ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Така възприетата от съда фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелката Г., писмените доказателства по делото, приобщени по реда на чл.283 от НПК, а именно: АУАН, НП, заповеди за компетентност, длъжностна характеристика на актосъставителя, трудов договор на С.Х. и длъжностна характеристика на същия, длъжностна характеристика на административнонаказващия орган, удостоверение за идентичност на лице с различни имена, протокол за извършена проверка от 17.02.2023г., протокол за проверка от 20.09.2023г., работен дневник на водача С.Х.. Съдът кредитира писмените доказателства, които са еднопосочни, подкрепят събраните гласни доказателствени средства и изясняват в детайли фактическата обстановка по делото. От представените протоколи се установява, че предписание действително е дадено, същото е съобщено на адресата, а от работния дневник се установява кога и за какъв срок е престирал работна сила водачът Х.. От дневникът на водача се установява, че предписанието не е изпълнено. Страните не спорят по отношение на това обстоятелство.

Съдът кредитира гласните доказателствени средства, събрани чрез разпита на свидетелката Г., които са логични и се подкрепят от представените по делото писмени доказателства. Видно от съобщеното в хода на разпита, свидетелката възстанови спомен за извършената проверка нейният ход и констатациите, че жалбоподателят не е изпълнил даденото предписание досежно почивките и тяхната продължителност.

Останалите доказателства по делото не се нуждаят от допълнителен анализ, доколкото спор относно фактите по делото между страните липсват и същите са установени безпротиворечиво от доказателствената съвкупност.

С оглед така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, в това производство районният съд е винаги инстанция по същество и следва да провери законността на обжалваното НП, т. е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност – съобразно чл. 416, ал. 5, вр. чл. 399 от КТ и представените заповеди и длъжностни характеристики на актосъставителя и административнонаказващия орган. Спазени са предвидените от закона срокове за съставянето и издаването на АУАН и НП – чл. 34 от ЗАНН. Формата и съдържанието им съответстват на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. С оглед на това настоящият съдебен състав намира, че не са налице основания за отмяна на НП на процесуално основание.

По отношение на доводите за липса на компетентност на лицата, издали АУАН и НП, с оглед необходимостта във връзка с междуседмичната почивка да се приложат разпоредбите на ЗАП, а не на КТ, следва да се посочи, че предмет на проверка в случая е

наличието на нарушение, изразяващо се в неизпълнение задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, а не нарушение на чл.153, ал.2 от КТ или разпоредба от ЗАП. Видно от заповед от 15.08.2022г. директорите на дирекции „Инспекция по труда“ имат правомощие да съставят НП, противно на изложеното в жалбата.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 от КТ. По делото няма данни предписанието да отменено по административен и/или съдебен ред. С влизане в сила на предписанието се преклудира и възможността да се релевира инцидентно негова незаконосъобразност. Затова при съдебното оспорване на НП по реда на ЗАНН правно значим и подлежащ на изследване е единствено фактът на неизпълнение на влязло в законна сила предписание като основание по чл. 415, ал. 1 от КТ да се ангажира административно-наказателната отговорност на работодателя – негов адресат. Отрицателна предпоставка за това й ангажиране би била отмяната на предписанието от съда или горестоящ административен орган, тъй като само тогава изпълнението му би било недължимо. В случая такава отмяна не е налице. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието жалбоподателят е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно. В случай, че работодателя не е бил съгласен с дадените по реда на чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ предписания, пред него е стояла възможността да ги оспори по реда на АПК пред съответния Административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването им, за което по делото няма данни да е сторено. Дадените задължителни предписания имат белезите на индивидуален административен акт и подлежат на самостоятелен контрол. След като не е атакувал дадените му предписания, то има задължителен за него характер и подлежи на незабавно изпълнение. Поради това ирелевантен е за делото въпроса на какво основание са издадени предписанията и дали се отнасят към разпоредбите на Наредбата за организацията на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт или Закона за автомобилите превози, с приложимите Регламенти и съответните подзаконовни нормативни актове по прилагането му. Така в Решение № 4535 от 7.07.2021 г. на АдмС - София по адм. д. № 2831/2021 г., както и Решение № 3680 от 8.07.2020 г. на АдмС - София по адм. д. № 2505/2020 г.

Цитираната и посочена в АУАН и в наказателното постановление санкционна разпоредба е с описателна диспозиция, която инкорпорира забрана към лицата за определено поведение – в случая е запретиено неизпълнението на дадено от контролните органи предписание и неспазването на тази забрана има за последица налагането на имуществена санкция. С оглед на това, с позоваването от страна на актосъставителя и наказващия орган на посочената административно наказателна разпоредба изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, т. 6 от ЗАНН са напълно удовлетворени. По отношение на другия релевиран в жалбата довод, а именно че нарушението не е достатъчно подробно описано и с това е нарушено изискването на чл. 57, т. 5 от ЗАНН, същият е напълно неоснователен. Както в АУАН, така и в наказателното постановление се съдържа достатъчно конкретно и точно описание на нарушението и въз основа на него ясно се очертават пределите на административното обвинение относно деянието, за което жалбоподателят е привлечен към отговорност, и обстоятелствата, при които то е осъществено. Макар и да не е посочено мястото на нарушението, същото е изводимо от обстоятелството, че жалбоподателят е длъжен да изпълнява предписанието по своето седалище, което е посочено както в НП, така и в АУАН. Отделно от това правата му в производството и правото му на защита не са нарушени.

Напълно ирелевантни са доводите, изложени в жалбата, относно приложимите правни норми при определяне на задължителната почивка на работещите в областта на автобусните превози. В случая, административно - наказателната отговорност на санкционираното търговско дружество е ангажирана за неспазване на дадено задължително предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ от контролните органи по спазване на трудовото законодателство. За съставомерността на деянието по чл. 415, ал. 1 от КТ е необходимо да се установи единствено наличието на влязло в сила предписание. В този смисъл Решение № 4304 от 30.07.2020 г. на АдмС - София по адм. д. № 3422/2020 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл. 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, като съгласно т. 1 от нормата такива са и задължителните предписания на работодателите. В чл. 405 от КТ е указано, че тези принудителни административни мерки /в т. ч. и задължителните предписания/ подлежат на оспорване по реда на АПК. След като не е било изпълнено даденото задължително предписание от контролния орган в срок, безспорно жалбоподателят като работодател е осъществил състава на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, съгласно който текст, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

За пълнота следва да се посочи, че приложима в случая не е посочената от жалбоподателя наредба, а чл. 153, ал. 2 от КТ. Въпреки ирелевантните доводи в жалбата по отношение на оспорването на законосъобразността на предписанието и приложимата правна уредба следва да се има предвид, че практиката както на АССГ, така и ВАС е еднопосочна и в смисъл че не намират приложимост разпоредбите на ЗАвТП, Наредба № Н-3 от 7 април 2009 г. и на НОРВЛКИТДАТ, тъй като те не съдържат правила, отнасящи се до сумарното изчисляване на работното време. Наредба № Н-3 от 7 април 2009 г. в чл. 1 от същата определя предметния обхват на подзаконовия нормативен акт, като в т. 1 е записано изискванията за времето на управление, прекъсванията и почивките на водачите при извършване на превози с превозни средства, посочени в чл. 3, буква "а" от Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г. за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт, за изменение на Регламенти (ЕИО) № 3821/85 и (ЕО) № 2135/98 на Съвета и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 3820/85 на Съвета (ОВ L 102/2006 г., Специално издание на български език, глава 05, том 8, стр. 214-226), (Регламент (ЕО) № 561/2006). Глава втора от Наредба № Н-3 от 7 април 2009 г., която се счита от жалбоподателя като приложима (по-конкретно чл. 7 от нея), урежда времето на управление, прекъсванията и почивките на водачите при извършване на превози. Сочената глава определя рамките на продължителност, респ. прекъсванията по време на управление. АССГ приема, че съществува разлика между понятията "време на управление" (времето, през което лицата са управлявали МПС) и "работно време" (период, през който работникът или служителът е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил). Второто понятие е по-обширно и включва в себе си първото, наред с времето, в което се изпълняват и други задължения, освен управление на МПС, включени в длъжностната характеристика на шофьорите на автобуси. Следователно

времето за управление на автобусите (респ. прекъсванията и почивките) е уредено от Наредба № Н-3 от 7 април 2009 г. и се контролира, според чл. 41 от нея, от Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", но работното време (респ. почивките) на шофьорите на автобуси е уредено в Кодекса на труда и се контролира именно от контролните органи на Инспекция по труда. Почивката по чл. 7 от Наредба № Н-3 от 7 април 2009 г. има отношение към времето на управление, докато непрекъснатата седмична почивка по чл. 153, ал. 2 КТ има отношение към работното време в неговата цялост (като съвкупност от задължения с определена трудова специфичност). Наредба № Н-3 от 7 април 2009 г. не съдържа специални норми спрямо КТ и по-специално на чл. 153, ал. 2, тъй като не съдържа уредба за случаите, при които е въведено сумарно изчисляване на работното време в пред предприятието. Така изрично в Решение № 3471 от 22.05.2019 г. на АдМС - София по адм. д. № 2460/2019 г. В решение № 9242 от 09.07.2020 по адм. дело № 8099 / 2019 на Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в което е осъществен инстанционен контрол върху решението на АССГ, е посочено, че понятието "работно време" означава времето, установено със закон, друг нормативен акт, с колективен трудов договор или индивидуален трудов договор, през което работникът или служителът е длъжен да бъде на разположение на работодателя на територията на предприятието или в друго определено от него място. През това време работникът или служителът осъществява различни видове работа и изпълнява задължения съобразно професията, специалността и квалификацията си в съответствие с клаузите на индивидуалния трудов договор, правилника за вътрешния трудов ред на предприятието и колективния трудов договор. Работното време е един от измерителите на всеки вид труд и представлява период от време, през който се реализира трудова дейност. То е присъща мярка за редица права и задължения на работника или служител, които са пряко или косвено свързани с количеството положен труд. С т. 11 към допълнителните разпоредби на §1 от КТ, е определено, че "работно време" е всеки период, през който работникът или служителът е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил. Приема се, че Наредба № Н-3 от 7 април 2009 г. не регламентира случаите, при които е въведено сумирано изчисляване на работното време в предприятието като страна в производството е било именно „Столичен автотранспорт“ ЕАД. В този смисъл правилно е приложен материалният закон в настоящия казус.

Съставът на нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Неизпълнението на предписание по чл. 404, ал. 1 от КТ е скрепено с налагането на имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

Субект на нарушението е всяко лице - носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, е правнорелевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Безспорно дружеството-жалбоподател се явява работодател на посоченото лице по смисъла на пар. 1, т. 1 от ДР на КТ, поради което е адресат на предписанието и затова при негово неизпълнение е субект на нарушението.

Доколкото имуществената санкция по чл. 83 от ЗАНН е правен институт, въведен като обективна, безвиновна отговорност на юридическите лица и едноличните търговци за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност не следва да се изследва въпросът за наличието на вина.

За така констатираното нарушение не се установяват предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, тъй като същото разкрива типичната степен на обществена опасност за нарушенията от този вид, като неизпълнението на задължителното предписание възпрепятства осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд и застрашава живота и здравето на работещите като липсата на достатъчна почивка повлиява неблагоприятно върху възможността на водача да управлява МПС и е предпоставка за настъпване на ПТП с тежки последици за участниците в движението и пътниците в превозното средство.

Не са налице основания извършеното нарушение да бъде квалифицирано като маловажен случай и по смисъла на специалната спрямо ЗАНН разпоредба на чл. 415в, ал. 1 от КТ, съгласно която за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв. С оглед естеството на предписанието и при липса на доказателства в обратна насока не може да се приеме, че липсват вредни последици за служител, който е работил няколко на брой последователни дни на изискващата повишено внимание длъжност „шофьор на автобус“, като видно от представения работен дневник изискванията на чл. 153, ал. 2 от КТ не са спазени, което е създавало сериозна опасност не само за живота и здравето на служителя, а и за неограничен кръг лица, с оглед естеството на работата му.

Наложената на жалбоподателя санкция е определена в минималния нормативно предвиден размер при спазване на установените в чл. 27 от ЗАНН принципи, поради което същата не може да бъде намалена.

С оглед на всичко гореизложено, настоящият състав приема, че НП е правилно и законосъобразно, и като такова следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото въззиваемата страна има право на разноски и своевременно претендира такива, като на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП жалбоподателят следва да заплати на въззиваемата страната сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление /НП/ № 22-2300412 от 26.10.2023г г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) - София, с което на жалбоподателя „Столичен автотранспорт“ ЕАД с ЕИК 121683408 на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса за труда /КТ/ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН „Столичен автотранспорт“ ЕАД, ЕИК

121683408 да заплати на ИА „Главна инспекция по труда“ сумата от 100 лв. – възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – София-град в 14 дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____